

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Falta un nom

"La senyoreta Fumie Hosokawa té l'encàrrec de trobar un nom per al futur nou partit de l'oposició, fruit de l'amalgama de nou grups. Aquella oposició ara és diu Nou-nou Partit però no sembla un nom prou significatiu després de totes les giragonses polítiques que ha viscut el Japó des de la pèrdua d'hegemonia del Partit Liberal Demòcrata."

Les dones guanyen posicions al Japó.

Dilluns, 31. El feminisme potser no s'adona del tot de les passes gegantines que va fent, des de la invenció de la rentadora automàtica. Al país de la *gheisa* sotmesa al plaer i l'esposa tancada a casa, una antiga *starlette* de calendaris i de la televisió té el futur de la política dins un puny. La senyoreta Fumie Hosokawa té l'encàrrec de trobar un nom per al futur nou partit de l'oposició, fruit de l'amalgama de nou grups. Pel que fa a la política japonesa, Fumie Hosokawa és una cara nova, amb la ingenuïtat que sovint pot trasbalsar-ho tot una mica. Aquella oposició ara és diu Nou-nou Partit però no sembla un nom prou significatiu després de totes les giragonses polítiques que ha viscut el Japó des de la pèrdua d'hegemonia del Partit Liberal Demòcrata. Diuen que el somriure de Fumie Hosokawa pot fer miracles a l'hora d'unir l'oposició, però segurament hi comptarà més una reforma electoral que castiga les dispersions. De tota manera, el nom dels partits encara té una certa importància i per això seria desitjable que la bella Fumie Hosokawa no caigués en la redundància: ni "obrer", "popular", "democràtic", o "unit" tenen gaire significat a l'hora del Nintendo, la televisió per cable o la Telepizza.

Dimarts, 1. Felipe González ha denunciat una campanya de deterioració institucional. Ja sabem que quan els polítics parlen d'institucions en realitat parlen d'ells mateixos:

Nicolás Redondo.

González, per tant, denuncia una campanya contra la seva personalitat política, a causa en gran part de les informacions d'*El Mundo* sobre les operacions del seu cunyat, Francisco Palomino. "Això no és res comparat amb les cinc assignatures del Govern socialista: GAL, Filesa, Banesto, De la Rosa o la cooperativa PSV", diu un veí que es documenta políticament al pont aeri. Pel que fa a l'afer PSV, és una ironia patètica que Nicolás Redondo anunciï una travessa del desert per al PSOE, si consideram que UGT podria fàcilment arribar a la pura extinció. "Tot plegat, de campanyes de deterioració, qui en sap més és el PSOE: contra Adolfo Suárez va arribar a tots els extrems i encara tenim mig tebi el cas Banca Catalana", m'explicava avui migdia un ex-centrista que ara no sap si el liberalisme perilla més en mans del PP o de Convergència. I ha afegit: "Són records insignificants, perquè la dada vertaderament important és la capacitat que té Felipe González de connectar la seva mala memòria amb la mala memòria de la gent, en una simbiosi gairebé carismàtica. És un poder inimitable que, per exemple, li permet dir que la cultura del *pelotazo* ha acabat, com si fos l'historiador imparcial que parla d'un país estranger on no hi ha tengut mai cap responsabilitat política ni moral".

Dimecres, 2. Jo també he tingut uns anys de jove sarauista però mai no vaig caure en la

del 'Nou-nou Partit'

ARXIU

ARXIU

Smilja Mihajlovic.

Javier de la Rosa.

temptació de passar un estiu a Eivissa: per això mai no he vist de prop la princesa Smilja Mihajlovic, la gran promotora de la moda *ad lib* i d'Eivissa com a lloc d'estiu per famosos com Polanski o Ursula Andrews. Smilja Mihajlovic ha mort, d'un atac de cor. Círcula-ven moltes caricatures de la dona sèrbia de passat enigmàtic, finalment arrelada a Eivissa, com d'altres fugitius de qui sap què. Algú pot tenir la legítima propensió a la crònica sarcàstica, però jo voldria retre homenatge a una dona que, pel que fos, contribuïa a afavorir la imatge d'Eivissa i a la generació de riquesa, com sovint fan altres elements frívols de la *jet society*, personatges que un bon dia arribaren a Mallorca o Eivissa emportats per una estranya maror, incomprensible per la vitalitat dels mallorquins o dels eivissencs, fins que es feien part del rovell de les coses, amb un punt de moralitat exòtica o —com era el cas de la presumpta princesa— d'una fantasia sense límits.

Dijous, 3. "Fins i tot amb festa pel mig, la setmana va bona", diu el taxista, tan segur que plourà com que tindrem eleccions generals abans de final d'any. Sense embuts, m'ha confessat que li agrada molt de veure per la televisió la dosi de llinxament gràfic de personatges com Javier de la Rosa quan arriben als jutjats, talment succeïa ahir. És ben cert que, com deien els vells mestres, la pena també és en el procés. El taxista també vol ordre pú-

blic i diu pestes dels *hooligans* pro-Manchester. De tota manera, a la vegada em confessa que té un fill de divuit anys que es passa els dies al llit mirant vídeos, fins que arriba l'hora de buscar un *after-hours* i arribar a casa de matinada, després d'una altra nit de *litrona*.

Divendres, 4. Per un contrast curiós, els editors *senior* solen trucar ells mateixos, però els editors *junior* tenen tendència a fer trucar la secretària. No només és una qüestió d'urbanitat: a la vegada són coses de *yuppie* que segurament també ha estat una mica *hippy* abans de dedicar-se a editar llibres al detall. **Valentí Puig**

